

[Erling Dinesen.]

det er meget vigtigt — gennemføres en varslingspligt for arbejdsgiverne. Det tror jeg er et spørgsmål, man meget hurtigt skal tage op og se at få en løsning på, en varslingspligt, således at arbejdsformidlingen i god tid får meddelelse om eventuelle indskrænkninger i eller udvidelser af arbejdsstyrken i virksomhederne rundt omkring. Det er egentlig et ganske rimeligt krav at stille, synes jeg, og det vil sikre, at de arbejdssøgende hurtigere får nyt arbejde; der ligger altså også en samfundsmæssig, en social interesse i at få klaret dette problem. Jeg håber, at også de lokale arbejdsmarkedsnævn aktivt kan medvirke til at sikre beskæftigelsen, ikke blot lokalt, men altså i alle dele af landet.

Det er også vigtigt med fornøden bevægelighed på arbejdsmarkedet. Det er der næppe nogen uenighed om, men derfor tror jeg også, det er nødvendigt at se nærmere på de ydelser, som skulle bidrage til at sikre denne bevægelighed. Det gælder ydelserne til rejsehjælp, udgifter ved dobbelt husførelse, flyttehjælp, hjælp til bolig og etablering og befordringsudgifter. Det er ganske givet, at der her er tale om ting, som i høj grad kan medvirke til bevægelighed, og jeg har en stærk fornemmelse af, at de ydelser, der i dag betales, ikke er tilstrækkelige til, at vi kan få det formål opfyldt, som vi gerne vil have opfyldt. Jeg mener også, det må være et naturligt krav, at der sikres den arbejdssøgende en rimelig bolig i forbindelse med fjernanvisning; jeg håber i øvrigt, at det foreslåede landsarbejdsmarkedsnævn bliver så effektivt, at det virkelig kommer til at spille en rolle i arbejdsmarkedspolitikken også på det lokale plan.

Hvad angår selve arbejdsløshedsforsikringen, er der både tale om forbedringer og forhold, som efter vor opfattelse absolut ikke er tilfredsstillende. Jeg er enig i, at det er påkrævet at få løst problemerne for alle de deltidsbeskæftigede; vi må regne med, at der bliver stadig flere af dem. Nu foreligger der et forslag til en løsning; hvordan det vil virke i praksis, er det lidt svært på nuværende tidspunkt at sige noget om, men jeg er enig i, at forsøget bør gøres, og det er så muligt, reglerne skal revideres, når nogen erfaring er indhøstet.

Jeg vil også gerne sige, at det længe har

været nødvendigt, bl. a. på grund af de strukturændringer, som sker, den strukturrationisering, som foregår, at sikre selvstændige erhvervsdrivende, der overgår til lønarbejde, rimelige muligheder for at komme ind i forsikringen; det problem har man nu altså også i udvalget fundet en foreløbig løsning på.

Et af de allervigtigste spørgsmål for os er selvsagt understøttelsen, altså dagpengesatsen. Efter forslaget fastsættes maksimumsatsen fremtidig hver 1. april til 90 pct. af den gennemsnitlige timeløn for alle arbejdere i håndværk og industri, vel at mærke i det foregående års april kvartal. Det betyder en forhøjelse på godt 10 kr. om dagen, og dette beløb svarer nogenlunde til den kildekat, som nu trækkes af understøttelsen. Forholdet er altså det, at de arbejdsløse under ledigheden ikke bliver økonomisk bedre stillet, end de var tidligere. Jeg skal ikke gøre så forfærdelig mange bemærkninger herom, socialdemokratiets stilling er kendt, vi har fremsat forslag om en maksimumssats på ca. 100 kr. og således, at en arbejdsløs kan opnå 90 pct. af den løn, han havde tjent op til ledigheden. Efter forslaget har arbejdsministeren fastholdt de hidtidige bestemmelser om 80 pct., og lad mig sige det lige ud: det kan vi afgjort ikke tiltræde. Vi mener fortsat, at vi har råd til at sikre alle, der uden egen skyld bliver arbejdsløse, en egentlig erstatning for den tabte arbejdsfortjeneste; det synspunkt har som bekendt også det radikale venstre haft, før man allierede sig med venstre og konservative. Vi har fortsat den opfattelse, bl. a. fordi vi på ny kan opleve, at omkring 40.000 familier rammes af arbejdsløshed måske alene som følge af regeringens økonomiske politik, vi har oplevet det, og vi kan komme ud for at opleve det på ny. Vi har unægtelig vore bange anelser med den politik, regeringen åbenbart vil fastholde for det kommende finansår. Vi mener simpelt hen, det er socialt uforsvarligt at lade de arbejdsløse betale for en forkert politik. Der må være økonomisk tilskyndelse til selv at søge arbejde, siger arbejdsministeren i sin fremsættelsestale. Jeg kunne godt have lyst til at spørge, om en sådan tilskyndelse ikke allerede er til stede. Vi ved, at søger en arbejdsløs ikke selv arbejde, anvises han arbejde af arbejdsformidlingen, og nægter